

CEHOSLOVAŠKA POVSEM POD VPLIVOM NEMČIJE

PRAŠKI ŽUPAN VRBENSKI, KI JE PO POLITIČNEM PREPRIČANJU KOMUNIST, BO Odstavljen

Češka vlada je razpustila komunistično stranko na zahtevo Nemčije. — Komunistični poslanci odstavljani. — Madžarska policija ustrelila dva slovaška kmeta.

PRAGA, Čehoslovaška, 28. decembra. — Uradni list čehoslovaške vlade je naznanil razpust komunistične stranke, ki je bila ustanovljena pred 18 leti. Vsled razpusta, ki izpolnjuje zahteve Nemčije, so tudi preklicana mesta komunističnih poslancev in senatorjev.

Pri zadnjih volitvah leta 1935 so bili komunisti četrta najmočnejša stranka, ki je imela 30 poslancev in 16 senatorjev. V Pragi so druga najmočnejša stranka in imajo enega svojega zastopnika v mestni upravi — župana Vrbenskega.

Vsled razveljavljanja komunističnih sedežev v parlamentu in razveljavljanja zastopniških mest zaradi razdelitve republike se je število poslancev od 300 znižalo na 200 in število senatorjev od 150 na 99. Tudi Vrbensky bo odstavljen kot župan.

Policija je včeraj zaplenila vso lastnino komunistične stranke ter zaprla njene urade.

PRAGA, Čehoslovaška, 28. decembra. — Poljski poslanik v Pragi je vložil nov protest proti protipoljski agitaciji ob poljsko-češki meji in v Moravski Ostravi.

Češki listi prinašajo senzacionalna poročila o krutem postopanju s Čehi v ozemlju, ki ga je Čehoslovaška odstopila Poljski. Listi zetrjujejo, da je bilo izmed 130,000 Čehov izgnanih 30,000 in da je vsled policijske brutalnosti moralo v bolnišnici v Rychwalu iskati zdravniške pomoči 29 Čehov.

Poljska meja je za begunce zaprta že od petka. Med onimi, katere je napadlo poljsko vojaštvo, je tudi knez Starhemberg, brat bivšega avstrijskega podkanclerja kneza Ernsta Ruedigerja Starhemberga. V Tješinu je teroristična vlada proti Čehom.

BUDIMPEŠTA, Madžarska, 28. dec. — En slovaški kmet je bil ubit in več drugih je bilo ranjenih, ko so madžarski orožniki streljali na množico Slovakov, ki so priredili velike demonstracije, ker je bilo Čehoslovaški zopet vrnjeno obmejno mesto Nagysurany.

Nagysurany, ki se nahaja 55 milj vzhodno od Bratislave, je bil vključen v 4,875 kvadratnih milj velikem ozemlju, ki ga je Čehoslovaška v novembru odstopila Madžarski.

Kot pravi uradno madžarsko poročilo, so Slovaki v Nagysuranyju, ki ima velike tovarne za pridelovanje sladkorja iz pese, že več dni demonstrirali pred madžarsko orožniško postajo. Demonstracije so se posebno ponavljale po vsaki maši božični dan.

Orožniki so naznanili, da so postali demonstranti že tako nasilni, da je bilo treba streljati, ker bi drugače napadli orožniško postajo. Madžarsko uradno poročilo pravi:

"Ta obžalovanja vreden dogodek je bil posledica slovaške agitacije, ki ima svoj izvor v slovaškem mestu Nitri. Pozivi, ki se nahajajo v rokah madžarskih oblasti, jasno kažejo, da je iz te smeri prišla agitacija za nezadovoljstvo v obmejnih madžarskih občinah."

PRAGA, Čehoslovaška, 28. decembra. — Češko poročilo pravi, da so se nemiri v Nagysuranyju pričeli svet večer, ko so slovaški verniki zahtevali, da je ob polnočnici sv. maša brana v slovaškem jeziku in so postali besni, ko jim je bila ta zahteva odklonjena. Nato so madžarski orožniki

Panameriška konferenca končana

VANDERVELDE JE UMRL

Bil je voditelj belgijskih socialistov. — Imel je več ministrskih mest. Podpisal je versaillesko in locarnsko pogodbo.

BRUSELJ, Belgija, 28. dec. — Emile Vandervelde, ki se je nad 50 let vdejal v političnem življenju Belgije kot voditelj socialistov in večkratni minister, je po kratki boleznii včeraj zjutraj umrl. Star je bil 72 let.

O Vanderveldeju bi se moglo reči, da je bil socialist srednjega razreda. Po poklicu je bil odvetnik in je imel kot teoretični socialist velik vpliv po celem svetu. Kot politični vodja in državnik je imel veliki ugled pri pokojnem kralju Albertu in pri sedanjem kralju Leopoldu, kakor tudi pri vseh svojih tovariših v parlamentu, odkar je bil prvič izvoljen za poslanca leta 1894.

Ob pričetku svetovne vojne je kralj Albert Vanderveldeja imenoval za državnega ministra in je tekom vojne imel več ministrskih mest. Bil je med belgijskimi delegati na versailleski mirovni konferenci ter je podpisal mirovno pogodbo, ki je končala svetovno vojno, in ravnal tako locarnsko pogodbo.

Zadnji njegov politični čin je bil protest proti priznanju španske fašistične vlade v Burgosu. Božični dan se je udeležil delavskega božičnega banketa, nato pa je šel s svojo ženo v gledališče. Ponoči pa je zbolel in se je onesvestil; proti jutru je umrl.

EMBARGO NA MEHIŠKO ŽIVINO

EL PASO, Texas, 27. dec. — V Juraz je prišlo naznanilo, da je mehiška vlada prepovedala izvažati govejo živino v Združene države. Mehška vlada pravi, da je v Mehiki pričelo primanjkovati govejega mesa in da cene v glavnem mestu zelo naraščajo.

VOLKOVI NA ROMUNSKEM

BUKAREŠTA, Romunska, 28. decembra. — Cela čreda volkov je napadla vas Brusturo v Karpatih. Oboježeni kmetje so se borili z njimi dve uri, da so jih slednjič prepodili. Pri tem pa so volkovi raztrgali 4 kmete, mnogo več pa so jih ogrižali. Ubitih je bilo 14 volkov.

Slovake razgnali z bajoneti. Ranjeni so bili trije Slovaki, aretiranih pa jih je bilo mnogo več.

Po istem poročilu je bilo več spopadov na Božič, ko so cerkvene oblasti zavrnille ponovne slovaške zahteve. Tedaj so orožniki ustrelili naravnost v množico. Ubit je bil en kmet in neka mlada deklica, štiri osebe pa so bile nevarno ranjene.

POLOŽAJ NA SPANSKEM

Fašisti imajo samo še 10 milj do strateškega mesta Artese. — Do sedaj je na obeh straneh padlo 10,000 vojakov.

HENDAYE, Francija, 28. dec. — Republikanci, ki branijo Katalonijo, se umikajo na 60 milj dolgi fronti, da se umaknejo obkolitvi v okolici Cervere, ki se nahaja samo 48 milj od Barcelone.

Španska republikanska vlada že razmišlja o tem, da preneša svoj sedež iz Barcelone v kako drugo mesto, ki bi bilo bolj varno pred fašističnim prodiranjem.

Associated Press pravi, da je na obeh straneh, odkar se je 23. decembra pričela velika ofenziva generala Franca, padlo 10,000 vojakov. V teh bojih si na obeh straneh stoji nasproti 500,000 vojakov. Fašisti pravijo, da so že zavzeli 230 kvadratnih milj katalonskega ozemlja.

Fašisti se nahajajo samo še 30 milj od važnega republikanskega pristanišča Tarragone, mesto pa da bi udarili proti obrambi, so se obrnili okoli Borjas Blancas in prodirajo proti Cerveri.

General Franco v tej ofenzivi rabi največ topov v celi državljanski vojni. 500 topov prebistano vrhu smrt na republikanske vrste. Fašisti pravijo, da so vjeli najmanj 7000 republikancev in zaplenili velikansko množino vojnega materijala.

OTROKA STA VZELA

SAN FRANCISCO, Cal., 27. dec. — Zakonca Brady imata endovito lepega, dve leti starega sinčka. V hiši je pomanjkanje. Kajti Brady dela za W. P. A. Dan pred božičem sta prišla k njima moški in ženska ter rekla, da bi otroku rad kupila nekaj za praznike. V razkošni kari sta odpeljala otroka in se nista več vrnila z njim.

100 JAPONCEV ŽRTEV KATASTROFE

TOKIO, Japonsko, 27. dec. — V Toyama prefekturi je bilo usmrčenih sto oseb pri gradnji železniškega predora. Kaj je povzročilo nesrečo, se zaenkrat še ni dalo dognati.

NEMČIJA IN UKRAJINA

Nemško časopisje ne prikriva, da hoče Nemčija "osvoboditi" Ukrajino. — Čehoslovaška se je hotela sama braniti.

PRAGA, Čehoslovaška, 26. decembra. — Vsled poljskega protesta proti ukrajinski agitaciji pri čehoslovaški vladi je stopilo v ospredje ukrajinsko vprašanje.

Med vsemi težkočami, ki jih je Čehoslovaški povzročil monakovski sporazum, je za njo največja težkoča Ukrajina. Na tem kraju se nahaja čehoslovaška med Nemčijo, Poljsko in Madžarsko.

Nemčija nič več ne prikriva svojih načrtov glede Ukrajine. Ne samo časopisi v Nemčiji, temveč tudi nemški listi na Čehoslovaškem, ki so prišli pod nemški vpliv, odkrito razpravljajo o nemških namerah.

Nemški list na Slovaškem "Der Bote" v uredniškem članku pravi, da je treba Ukrajino osvoboditi. List odkrito pravi, da je jedro Ukrajine, ki jo hoče Nemčija "osvoboditi", oni del Ukrajine, ki je še ostal pri Čehoslovaški.

Nemška vlada sedaj se deluje za zagrnjalom in ni mogoče izvedeti, kako daleč je prišla v svojem prizadevanju, da bi v Ukrajini vstvarila narodnostno irrendento.

Čehoslovaška vlada odločno zanikuje, da bi bila Nemčija postavila v Hustu, glavnem mestu karpatske Ukrajine, svojo vojaško misijo. Znano pa je, da je nemški vojaški atašej v Pragi natančno preiskal razmere v Ukrajini. Nemški geologi, geografi, trgovci in časnikiarji v velikem številu prihajajo v majhno avtonomno državo. Iz Nemčije je tudi prišlo mnogo ukrajinskih beguncev iz poljske in ruske Ukrajine, da pripravijo propagando.

Čehoslovaška, ki iskreno želi prijateljske odnose s Poljsko in Madžarsko, je v zelo težavnem stališču, da bi vstrela zahtevam Poljske in Madžarske, ako jima nasprotuje njena nova "pokroviteljica" — Nemčija.

Čehoslovaška pa stori vse, da vzdrži mir.

Kako napeti so odnosi med Čehoslovaško in Madžarsko, je razvidno iz delovanja madžarskih teroristov, ki so pred nekaj dnevi s pomočjo madžarske redne armade zasedli slovaško vas: Slanec. Slovaška vlada je takoj prekinila pogajanja zaradi ureditve meje z Madžarsko in pogajanja bodo zopet obnovljena v četrtek. Madžarska se je opravičila pri Čehoslovaški in k temu je največ pripomogel italijanski vnanji minister grof Ciano, ki je skupno z nemškim vnanjim ministrom von Ribbentropom podpisal dunajsko odločitev

CORDELL HULL SVARI PRED AGRESIVNOSTJO DIKTATORJEV

LIMA, Peru, 28. decembra. — Ameriški državni tajnik Cordell Hull je svaril ameriške republike in jih opozarjal, da morajo biti na straži, da se upro proti razširjenju vojaškega sistema, ki grozi, da lo uničil svet.

Hull je govoril na poslovnem banketu, ki je bil prirejen v počast zastopnikom 21 ameriških republik na osmi panameriški konferenci.

"Vemo, da vlada veliko sovražstvo med narodi," je rekel Hull. "Vemo, da je pri večini narodov popolnoma izginila vera v vsako obliko pogodbe. Vemo, da je moč izjavila, da bo imela svojo pot in da ne bo priznala ničesar enakega, razun enako moč. In tak je svet, s kakoršnim imamo opraviti." Konferenca, ki je imela za posledico močan blok proti vsakemu tujemu vpadu, ko je predsednik konference peruanski vnanji minister dr. Carlos Concha naznanil, da je konferenca v obilni meri izpolnila pričakovanja.

Dr. Concha je rekel, da je dosegla svoj največji uspeh s tem, da je vseh 21 ameriških republik soglasno sprejelo izjavo solidarnosti v obrambo proti tujemu vpadu.

LIMA, Peru, 28. decembra. — Ves čas osme panameriške konference je okoli 12 nacijskih in fašističnih časnikiarskih poročevalcev kazalo sovražno stališče proti konferenci.

Ameriške in svoje domače liste so preplavljali z napačnimi poročili o konferenci in se ostro napadali cilj, katerega si je zastavila konferenca takoj

glede odstopa čehoslovaškega ozemlja Madžarski.

Poljska je ob razdelitvi Čehoslovaške želela dobiti del Ukrajine, da bi imela skupno mejo z Madžarsko in da bi zadržala nemško prodiranje proti vzhodu v rusko Ukrajino. Vsled tega pa sedaj preti nemška nevarnost tudi Poljski, ker se je poljski vnanji minister posluževal napačne politike proti Čehoslovaški. Po monakovskem dogovoru je bila Čehoslovaška, četudi ste jo zapustili Francija in Anglija, pripravljena se sama boriti proti Nemčiji. Tedaj pa je prišla Poljska s svojimi zahtevami in ker se je Čehoslovaška bala, da boste v njeno ozemlje skupno z Nemčijo vpadli tudi Poljska in Madžarska, tedaj se je morala vkloniti monakovski odločitvi. Vsled tega je Poljska dobila Tješin in še nekaj več, toda Nemčija ima sedaj proste roke v Ukrajini, da postavi neodvisno ukrajinsko republiko na škodo Poljske, Rusije in Romunske.

POZOR!
Rojake opozarjamo, da lahko, ko naročijo posamezne komade Slovensko-Amerikanskega Kolektarja za 1939, namesto, da pošljejo svoto — 50c v gotovini ali Money Odru — priložijo k naročilu znamke po 3 oziroma po 2 centa.

"GLAS NARODA"
(VOICE OF THE PEOPLE)
Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)
Frank Sakr, President J. Lupsha, Sec.
Place of business of the corporation and addresses of above officers:
216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

45th Year

ISSUED EVERY DAY EXCEPT SUNDAYS AND HOLIDAYS

Advertisement on Agreement

Za celo leto velja list za Ameriko	Za New York za celo leto	\$7.00
In Kanado	Za pol leta	\$3.70
Za pol leta	Za inozemstvo za celo leto	\$7.00
Za četrt leta	Za pol leta	\$3.50

Subscription Yearly \$6.—

"GLAS NARODA" IZHAJA VSAKI DAN IZVZEMŠI NEDELJ IN PRAZNIKOV

"GLAS NARODA", 216 WEST 18th STREET, NEW YORK, N. Y.
TELEPHONE: CHelsea 3-1242

Pod vaško lipo.

Pišče kakor miši **FRANK KERŽE**

Taki smo pa v New Yorku.

Večkrat sem že mislil pisati kak članek, ki bi bil posvečen našim ljudem v New Yorku. Pa vselej je prišlo kaj takega, da ni izgledalo posebno dobro. Menil sem tudi tako: čim delj odlašam, toliko bolj bom izpoznal svoj narod in tem boljša slika bo o njem.

Mislil bi bilo: naši ljudje so naši ljudje pa jih vzemi od tukaj ali od tam. Veste, pa ni res. Kaj, razmere, društveno in družabno življenje — vse to vpliva, da se ljudje premene, četudi sami ne zapazijo tega. Saj se že ljudje v eni naselbini ločijo dostikrat tako, da se mora človek čuditi. Postavim: v Clevelandu, oziroma tam na kolen Collinwooda je most, ki ne drži čez vodo, ampak čez tračnice. Spodaj se premikajo vlaki največkrat s tako gostim dimom, da bi ga lahko na kose rezal in vagal. Torej ta most ni ne velik, ne poseben, a vendar po svoje slaven. Zakaj na eni strani mesta so naši ljudje, na drugi pa tudi. In že morejo se med seboj. Most je sveta meja. Povsod na svetu so mostovi in ta namen, da vežejo ljudi med sabo, le v Clevelandu ima vrh tega še večje pomena.

Živel sem vrsto let v Chicagu, potem v Clevelandu in nazadnje tukaj. Bil sem seveda za krajše dobo po različnih krajih in naselbinah, od katerih ima slednja svoje posebnosti.

New York sem pustil leta 1907, ko sem bil izvoljen za glavnega tajnika pri SNPJ. Bil je to korak, katerega sem dostikrat obžaloval. Vem sicer, da sem bil potreben, ker sem se organiziral in moderniziral celo organizacijo. Kdor dela, ima vselej vsepolno kritikov. Kakor pravijo, da ima najbolj zabih kmet najdebelejši krepil, prav tako bi lahko rekli: najbolj trapast gobec doseže največ ušes. In ne samo ušes — tudi tihih pritrjevanj.

Pa to le mimogrede. Omenjam zato, ker mi na misel hodi primera med našimi ljudmi v Chicagu, Clevelandu in New Yorku.

Izmed teh treh mest mi uga- jajo daleč najbolj — newyorški Slovenci. Če se zastran tega komu nos pobesi, pa naj se. Nič zato. Vzrok je pred vsem ta, ker je New York velikansko, svetovno mesto, ki človeka čok- kaj hitro obrusi. Vsak trenutek zadeneš na ljudi vseh sort in vseh barv. Od kraja postajaš, oziraš se za njimi, opazuješ jih. Ugibaš, kdo so ali kaj hočejo. Toda vse to te kmalu mine. Preveč je materiala okoli tebe, tako preveč, da se človek nehoti vprašuje: kaj pa je pravzaprav namen nabrati toliko ljudi na enem kraju.

Polagoma se navadiš spremljati z očmi množice tako, da vidiš vse in nič. Le koder je res kaj posebnega, tam se človek ustavi za trenutek in — zopet hiti. Da, v New Yorku ne moreš postajati po voglih in čakati, kdo bo prišel mimo.

Ko sem prišel leta 1933 v New York, sem se takoj uživel v javno življenje. Prišel sem spet k društvu, od katerega sem bil odšel pred toliko leti in pri drugi seji, ki je bila letna, so me izvolili za predsednika pri društvu. Malo čudno se mi je zdelo, zakaj v Cleve- landu sem bil kakih trideset let in v vsem tem času sem bil menda dvakrat pri seji pri društvu SNPJ. Malo bolj pri- den sem bil pri društvu SDZ, pa tudi tam ne preveč. Spominjam se namreč, da sem po neki konvenciji čakal menda kakih šest mesecev, predno sem se odločil, da poročam o društvu, kaj in kako. Zato ni

oni, ki so v New Jerseyu, ima- jo poleg vseh slavljenskih zvez take ovire, da se jim bolj iz- plača iti tristo milj daleč, kakor pa deset ali petnajst do New Yorka.

V ti federaciji smo pešali, da je bilo — ne vem, kaj bi rekli: ali ve-clje ali žalost. Kazali smo sicer junška prsa — a vse ni nič pomagalo. Resnica je bila huša od naše korajže. Pa smo sklenili to rečno pisan- je in federaciji zašli.

Mislil sem že, da se v New Yorku ne bo dalo nič več iz- peljati. Ker sem pa večen optimist, ki vedno poizkuša, četudi največkrat propade in ker nisem rad na potrebnih- nah, sem na zadnji seji federa- cije izrazil željo, da bi človek še enkrat poizkušal s nečem drugim: z združenjem vseh slo- venskih društev v New Yorku. O tem ste čitali, ko sem pisal o tri-letletnici pevškega dru- štva Domovina. Ne veste pa še, kaj se je doseglo.

Nenavadno dosti — skoro vse. Poznal sem naše ljudi in nisem se motil v njih. Prva se je bila običajno od zastopni- kov dvanajstih društev. Raz- pravljali smo o več točkah, vendar pa je bila glavna in takorekoč edina: ali je potreb- na združitev slovenskih dru- štev v svrhu skupnega dela, skupnih in kulturnih priredit- ev? Zastopnik za zastopni- kom je vstal in povdarjal eno: če hočemo, da se kam pride in kaj doseže, moramo na skupno delo.

Torej: če boste tudi po dru- gih naselbinah posnemali nas, postavite si eno samo točko na program: ali je potrebno skup- no delo? In vsaka naselbina bo priznala potrebo tega in vsak zastopnik bo pritrdil le eno: da je. Dobro. Kar jih odglašuje za skupno delo, naj potem razpravljajo o drugem delu tega programa: kako bi se doseglo. S tem se ognete vsega. Če vzprejete točko o skupnem delu, stremite za tem, da najklete pota in sred- stva, kako bi se to doseglo ne na iskali izgovorov in zaprek. Kdor zajde na to polje, je bolj- še, da gre kar tiho ven, zakaj tisti ni za skupno delo.

Po prvi seji smo imeli drugo, to je bilo na Štefanji dan. Re- kel bi skoro, da so se odzvala vsa društva. Zastopniki so po- kazali toliko razumevanja in navdušenja za skupno delo, da človek prav z veseljem žrtvuje čas, denar in zmožnosti kolikor jih ima.

Koliko pomena je to za ves New York — slovenski namreč. V tem velikem mestu je vse ta- ko drago, da je groza. Zato niso mogla posamezna društva nikamor. Če je katero kaj pri- redilo, je bilo dosti dela in stroškov, dobička pa največ- krat nobenega ne. Človeku so se na vse zadnje smilili tisti požrtvovalni člani, ki so delali in delali, pa tako malo dosegli. Zdej bo drugače. Zakaj združeno nas je še precej. Ko- liko — tega ne vem, četudi se večkrat sliši od dveh do treh tisoč. Vem pa, da je mnogo naših ljudi, ki ne zahajajo med nas. "Mogoče so bili kdaj — kje na kaki bolj žalostni vese- lici ali pikniku. Pa so pri se- bi sklenili, da se ne izplača več priti.

Če pravim: zveza ali združe- nje vseh slovenskih društev v naselbini, pomenja to seveda vse, ki so zraven. Te ali one. Jednote, tega ali onega prepri- čanja — vse to ostane tako, kakor je bilo. V skupnem de- lu razumemo seveda izključi- tev vseh vprašanj, ki bi nas delila v stranke ali skupine. Kdor čuti slovensko, je vsak dobrodošel.

Mislim, da bi po Ameriki splošno dantes razumevali, kaj se to pravi. Dokler smo bili mladi in nas je bilo povsod do- volj, smo se šli lahko v stranke in razrede, danes pa to ne gre več. Pred vsem: smo toliko starejši, da smo menda vsi pri- šli toliko k pameti, da se ne

POLJSKA

Poljska, ki leži med Nemčijo in Sovjetsko Rusijo, je za- enkrat najbolj zanesljiv barometer evropske politike.

Današnja Poljsko so ustvarile razne povojne pogodbe, ki so v splošnem preosnovale večji del Evrope.

Edinole skandinavske države so take kot so bile pred vojno ter Holandska, Danska, Portugalska in Švica. Vse dru- ge so pa izgubile ali pridobile.

Poljska je bila od leta 1795 do 1919 izročena na milost in nemilost Rusiji, Avstriji in Nemčiji. Trikrat je bila razko- sana in sicer leta 1772, 1892 in 1795.

Celo po svetovni vojni se je skušala Rusija polasti- ti Poljske.

Boljševska vlada danes svečano izjavlja, da noče no- benega ozemlja. Toda leta 1920 so boljševiki napadli Poljsko. Rdeča armada je dospela prav do Varšave. Francoski vojaški izvedenci so svetovali Poljakom, kako naj se iznebe napada- ca. In res se je rdeča armada umaknila.

Izza tistega časa je pa poljska vnanja politika šviga-šva- garska. Ko začne stezati Nemčije svoje prste po poljskem o- zemlju, se Poljaki bratijo z Rusi. Ko pa hoče Rusija pobasa- ti kos poljske zemlje, so vse simpatije poljske vlade na nem- ški strani.

Poljska meri 135,000 kvadratnih milj in ima 35,000,000 prebivalcev. To pa ne pomeni dosti, ker ima na vzhodu ogrom- no Rusijo, na zapadu pa močno Nemčijo.

Če se bosta Nemčija in Rusija spopadli, bo poljska zem- lja izpremenjena v bojišče, in vojna bo izvojevana na poljski zemlji.

Francija si prizadeva prikleniti Poljsko popolnoma na- se in ji v ta namen posoja ogromne vsote denarja.

Tudi Stalin bi jo rad dobil na svojo stran, ker bi ji prav prišla kot zaveznica v slučaju skupnega nemško-japonskega napada.

Naj se zgodi tako ali tako, kmalu bo Poljska na vrsti.

Njena usoda ne bo nič ugodnejša kot je bila usoda Čeho- slovaške.

bilo nič čudnega, da je vstal neki član — če se ne motim, je bil prijatelj Stokel, ki je po navadi predsednik vseh kon- vencij, koder je zraven. Vstal je, pravim, in kritiziral, zakaj miseln prišel na prvo sejo po konvenciji in sporočil kaj in- keke. Jaz sem uvidel, da sem bil v napačnem. Ker pa vse- lej in povsod iščem izhoda, sem ga tudi tukaj našel. Vpra- šal sem namreč prijatelja Sto- kela, če je bil on na tisti prvi seji po konvenciji, da sliši po- ročilo društvenega delegata No—ni ga bilo. Zato sem pred- lagal, da se oba kaznuje v prid društvene blagajne: mene, ker me ni bilo, da bi poročal, in Stokela, ker ga ni bilo, da bi poslušal.

Kot predsednik sem prišel seveda v stik z mnogimi ljud- mi. Videl sem, da so dober material, to se pravi: da bi se dalo nekaj napraviti, orga- nizirati, živeti in sploh napre- dovati. Tla so bila ugodna predvsem zato, ker ni med na- mi v New Yorku nobene politi- tične skupine, ki bi gledala in pazila, da podere vse, kar ne zgrade njihovi pristaši.

Prvi korak je bil ta, da sem poizkušal, kako bi se združilo tri društva ene organizacije v eno. Bi bilo vse boljše. Za- kaj vsa tri društva bi dala vsaj tako vdeležbo, da bi se izpla- čalo sejo odpreti. Veste, New York se razprostira čez pet county-jev in če ni posebno važnega vzroka, se človek rad iznebi take malenkosti, kot je društvena seja.

Uspelo ni. Vzrok? Tisti, kakor pri podpornih organiza- cijah, da se niso nikdar združi- le. Ker ti vzroki nikdar ne pridejo v javnost, jih tudi jaz ne bom vlačel za novo leto. Mi- slim, da jih bo vsak zase uga- nil.

Leto ali tsko kasneje sem do- bil pismo, v katerem je bilo re- čeno, da bi se društva združi- la za skupno socialno, kulturno in zabavno delo. Misel mi je ugajala in šli smo na delo. Dosegli smo združitev skoro vseh slovenskih društev in tu- di nekaterih hrvaških. Po za- četnih težavah smo šli na delo in najpogrejši organizirali velik piknik, kakoršnega ni bilo dolgo ne prej ne kasneje. Bilo je nad tisoč ljudi, kljub pozni se- ziji in slabemu vremenu in čis- tni dobiček je znašal okoli 700 dolarjev.

Sel sem z veseljem na delo in izkušal dati skupni organi- zaciji ime in namen. No in že pri imenu se je začelo razbijati. Ime: Zveza Jugoslovanskih Društev je tako razdražilo na- še ljube Hrvate, da so jim kar žile pokale po čelih.

To je bil začetek. Konec je prišel, ko sem čital točko, da je ta skupina strogo ločena od vsake politike, vere in vsega, kar bi jo moglo razdvajati. Eni imajo posebne žilice, ki jim nikdar ne dajo mira, da ne bi vtaknili kočček svoje politike tje, kamor ne spada.

Društva so začela odstopati in — kaj naj rečem? Da je bil konec? Ne, tega me, ker je še nekeje neka kost od te skupne organizacije. Kako velika in koliko se je še drži, tega ne vem.

Tako smo bili skozi z drugim poizkusom. Prišel je tretji. Tam od New Jerseyja je prišla misel, da bi se ustanovila federa- cija društev SNPJ, ki bi obse- gela New York in pa New Jersey. Začeli smo z delom in rečem vam, da je bil to najslab- ši poizkus, kar jih je bilo. Vzrok je ta, kakor v Collin- woodu na tl in oni strani mo- sta. Tisti, ki žive v Brooklynu — na oni strani vode, se veli- ko težje odločijo za New Jersey kakor pa za stari kraj. In spet

izplača kregat. Bili so časi ve- likih besed in še večjih obljub — danes vidimo, da je iz vse- ga tega velik — nič. Konec koncev je tako: kregaje naj se tisti, ki jim to nese, ali ki jih to redi. Za delavca — ponav- ljam, pa naj bo že umetnik, ročni delavec, pisatelj, slikar, pevec, trgovec ali kar že hoče. Kolikor jaz poznam naših lju- di, morajo vsi delati. Če kdo zavida tistoga, ki se je mogoče na svoje noge postavil ali ka- teremu gre malo boljše, pa naj permisi, da se je vse to doseglo z farmarsko unijo in nič drugo- gače ne. To pomenja osem ur dopolne in osem popoldne ali pa še več. Ko so se enkrat cle- velandski može pogovarjali, kakšne začette so imeli, sem kaj strmel. Od štirih jutraj pa do polnoči — tedaj so pri- hajali domov, sešli in šele jedli v redu. Kdaj so spali? To se njih samim čudno zdi in ne morejo ti povedati drugega, kakor da je naš človek nena- vadno trden.

Kdo bo pa imel koristi od skupnega dela? Vsi. Čim manj nas je in čim starejši po- stajamo, toliko bolj se rabimo med sabo. Doba poznega živ- ljenja je najbolj neusmiljena in če si tedaj osamljen, potem več kaj je gorje na svetu. Skupno delo bo marsikoga privabilo iz zapečka. Neveretno dosti lju- di se je unaknilo iz javnosti, ko so videli, da ni nikjer nič, da vse propada. Kdo bi jim zameril, če so se unaknili? Kdaj smo pa znali biti, rečimo na eni sami seji, ne da bi se kregali?

Če kje poizkušate tako zdru- žitev, ne delajte nobenih prav- il, bo boljše tako. Kar pride zadev, jih rešujte sproti. Glav- no na skupni mesečni seji, ki je kakor nekaka konvencija vseh društev. Mi imamo tako skle- njeno, da pošlje vsako društvo po dva delegata, pa naj bo ve- liko ali majhno. Izmed teh de- legatov volite odbor po potrebi in začnite z delom.

Mi v New Yorku smo posta- vim že sklenili, da priredimo družinski večer brez vstopnine v soboto dne 4. februarja 1939 v prostorih Narodnega Doma. Večja prireditelj s kulturnim programom bo pa 30. aprila 1939. Boste že zvedeli, kaj in kako bo.

Da se je vse to doseglo, je bilo treba seveda precej dela in se ga bo. Ampak naši lju- dije radi delajo, samo če vedo, za kaj. Brez te združitev slo- venskih društev bi bil naroden propad kaj hiter. In to bi bila večna škoda. Zakaj kakor je New York raztresen in raztra- gan, kar se naših ljudi tiče, imamo vsejedno dva dobra pevška zbora, Domovino in Slovana, zraven tega tudi tam- buraški zbor. Im veste, take zbere razviti in izobraziti do- tiste stopnje kot so danes, je delo, bratje moji, delo in stro- ški. Vsak kulturni delavec mora biti pripravljen na večne žrtve. In to ni, da bi čovek re- kel: so delali mesece. Leta in leta je vzelo — trdega in tež- koga dela, pa da bi se zdaj raz- sulo, ko je vendar še toliko ži- vega v nas! Nak in zopet nak.

Res, samo ne pride nikdar — za vse je treba dela in žrtve. Kdo jih je pa še kdaj odrekel, če se je šlo za dobro stvar?

Se- at Petrovič je zapisal v Prosveti, da je Public enemy No. 1 vsak, ki izkuša danes ustanovljati nekaj novega. V svojem dopisu priporoča zdru- ženje tega, kar že imamo, ne pa da bi gubili svoje sile z no- vimi poizkusi.

Jaz bi si izposodil njegov stavček, ampak bi ga obrnil drugače: Public enemy No. 1 je tisti, ki ovira skupno delo. Je tisti, ki brusi svoj jezik pod raznimi pretvezami na seji in zunaj seje. Public enemy No 2 so pa vsi tisti, ki takega be- daka podpirajo.

Nekaj posebnega!

Naročite se danes!

VSAKEMU, ki naroči Slovensko- Amerikanski Kole- dar za leto 1939, po- šljemo . . .

AKO NAMERAVATE OBISKATI SVETOVNO RAZSTAVO VAM JE TA ZEMLJEVID NEOBHO- DNO POTREBEN —

OGROMNOST SVETOVNE RAZSTAVE V NEW YORKU BO SLEHER- NEGA PRESENETILA

Izšel je Slovensko-Amerikanski KOLENDAR 1939

POVESTI ZGODOVINA HUMOR ZEMLJEPISJE GOSPODINJSTVO NARAVOSLOVJE RAZNOTEROSTI NAVODILA

50c s poštnino

Naročite pri **Slovenic Publishing Co.** 216 West 18th Street New York, N. Y.

No zamudite ta prilikol

izplača kregat. Bili so časi ve- likih besed in še večjih obljub — danes vidimo, da je iz vse- ga tega velik — nič. Konec koncev je tako: kregaje naj se tisti, ki jim to nese, ali ki jih to redi. Za delavca — ponav- ljam, pa naj bo že umetnik, ročni delavec, pisatelj, slikar, pevec, trgovec ali kar že hoče. Kolikor jaz poznam naših lju- di, morajo vsi delati. Če kdo zavida tistoga, ki se je mogoče na svoje noge postavil ali ka- teremu gre malo boljše, pa naj permisi, da se je vse to doseglo z farmarsko unijo in nič drugo- gače ne. To pomenja osem ur dopolne in osem popoldne ali pa še več. Ko so se enkrat cle- velandski može pogovarjali, kakšne začette so imeli, sem kaj strmel. Od štirih jutraj pa do polnoči — tedaj so pri- hajali domov, sešli in šele jedli v redu. Kdaj so spali? To se njih samim čudno zdi in ne morejo ti povedati drugega, kakor da je naš človek nena- vadno trden.

Kdo bo pa imel koristi od skupnega dela? Vsi. Čim manj nas je in čim starejši po- stajamo, toliko bolj se rabimo med sabo. Doba poznega živ- ljenja je najbolj neusmiljena in če si tedaj osamljen, potem več kaj je gorje na svetu. Skupno delo bo marsikoga privabilo iz zapečka. Neveretno dosti lju- di se je unaknilo iz javnosti, ko so videli, da ni nikjer nič, da vse propada. Kdo bi jim zameril, če so se unaknili? Kdaj smo pa znali biti, rečimo na eni sami seji, ne da bi se kregali?

Če kje poizkušate tako zdru- žitev, ne delajte nobenih prav- il, bo boljše tako. Kar pride zadev, jih rešujte sproti. Glav- no na skupni mesečni seji, ki je kakor nekaka konvencija vseh društev. Mi imamo tako skle- njeno, da pošlje vsako društvo po dva delegata, pa naj bo ve- liko ali majhno. Izmed teh de- legatov volite odbor po potrebi in začnite z delom.

Mi v New Yorku smo posta- vim že sklenili, da priredimo družinski večer brez vstopnine v soboto dne 4. februarja 1939 v prostorih Narodnega Doma. Večja prireditelj s kulturnim programom bo pa 30. aprila 1939. Boste že zvedeli, kaj in kako bo.

Da se je vse to doseglo, je bilo treba seveda precej dela in se ga bo. Ampak naši lju- dije radi delajo, samo če vedo, za kaj. Brez te združitev slo- venskih društev bi bil naroden propad kaj hiter. In to bi bila večna škoda. Zakaj kakor je New York raztresen in raztra- gan, kar se naših ljudi tiče, imamo vsejedno dva dobra pevška zbora, Domovino in Slovana, zraven tega tudi tam- buraški zbor. Im veste, take zbere razviti in izobraziti do- tiste stopnje kot so danes, je delo, bratje moji, delo in stro- ški. Vsak kulturni delavec mora biti pripravljen na večne žrtve. In to ni, da bi čovek re- kel: so delali mesece. Leta in leta je vzelo — trdega in tež- koga dela, pa da bi se zdaj raz- sulo, ko je vendar še toliko ži- vega v nas! Nak in zopet nak.

Res, samo ne pride nikdar — za vse je treba dela in žrtve. Kdo jih je pa še kdaj odrekel, če se je šlo za dobro stvar?

Se- at Petrovič je zapisal v Prosveti, da je Public enemy No. 1 vsak, ki izkuša danes ustanovljati nekaj novega. V svojem dopisu priporoča zdru- ženje tega, kar že imamo, ne pa da bi gubili svoje sile z no- vimi poizkusi.

Jaz bi si izposodil njegov stavček, ampak bi ga obrnil drugače: Public enemy No. 1 je tisti, ki ovira skupno delo. Je tisti, ki brusi svoj jezik pod raznimi pretvezami na seji in zunaj seje. Public enemy No 2 so pa vsi tisti, ki takega be- daka podpirajo.

Peter

Zgaga

Iz Johnstowna mi piše J. L.: — Kot Staročelaru mi je Crngrob dobro znan. Zato u- žaljen protestiram, ker v svoji koloni imenuješ crngrobsko "cekev" "cerkvico". Firkel "feška" stavim, da v Idriji niste imeli tako prostorne cerk- ve kot je crngrob-ka, navzle- temu pa ne pišes o idrijskih "cerkvicah".

Pa še nekaj bo najbrž v Tvo- ji koloni z resnico in naskrižju. Kdo, misliš, da Ti bo verjel, da si v sveti noči kot dvajset- letni mladenič hodil sam iz Skofje loke čez Ferjulo mimo Povute, skozi Balantovo smre- čje v Crngrob? In da si samo zvezde gledal?

No, tega Ti pa že ne verja mem.

Blizje bo resnici, da si za to varišijo izbral kakšno loško dekle in se zagledal v njene o- ču, kar Te je tako omanilo, da se ti je zdelo, da v zvezde gle- daš. Ni čudno potem, da imaš omenjeno noč v neizbrisnem spominu. Da, tudi jaz bi jo im- el, če bi bil na Tvojem me- stu.

Uganil si, John. Nisem bil sam.

Toda v božični številki ne- sem hotel povedati, da sem imel kompanijo.

Veš, božična storija se vse boljše in lepše sliši, če ne pove vsega, kaj in kako.

Danes bom pa pravičen in odkrit.

Domov grede sva pri Fige- lu v Stari kolni použila za zaj- trk krožnik kurje juhe, ob Kre- nerjevemu mostu na Longtru so naju pa Balantačeva mati s pa- lico čakali.

Kot kaže, bodo rojaki sveča- no praznovali prihod novega leta.

No, saj je že skrajni čas, da je letošnje mizerije konec.

Mogoče bo prihodnje leto kaj bolje.

V New Yorku bodo tri prired- itve. Na Osmi, v Slovenskem domu in v Križevih prostorih v Ridgewoodu. Vse bodo dobro obiskane.

Na Zibersah v Little Fallsu bodo imeli veselico, in Jože Ze- lence je povabil vse svoje pri- jatelje v Lake Villa pri Wau- koganu.

Božičnih kart sem pa dobil skoro senen voz. Sama vošči- la.

Če se jih samo desetina ure- sniči, bom kmalu plesal in ho- diš peš na delo.

Pa naj se jih uresniči samo petina, da mi plesati ne bo treba.

Matija Gorinšek mi je iz Little Fallsa poslal karto, predstavljajočo policmana, ki osorno ukazuje: "Be well or I pinch You!"

In v zalepki je bil dolar s poveljem:

— Pa izpij enega na svoje in na moje zdravje.

Ko sem mečkal dolar med prsti, vstopi rojakinja, ki Mat- ijo prav dobro pozna.

— Kaj pa mečkaš? — me vpraša.

— I, Matija mi je za pijačo poslal, — ji pravim. — Pa piti ne smem.

— Pa daj meni dolar, bo šel v dober namen.

— V kakšen namen?

— V tem svetem času bom kupila deset svečk in bom pri- žgala: tri za Matijo, zate pa sedem.

— Ne, — sem protestiral, — prijatelja sva, — za vsakega enako: zanj pet in zame pet.

— Ne, — je odvrnil, — oba sta jih potrebna, toda ti si jih bolj. Prižgala jih bom namreč v Vajnem tihem sveti Kaha- rini na čast.

Kratka Dnevna Zgodba

ALIBI

Pat se je vzravnal. Na njegovih ustnicah se je risal zmagovit smehljaj.

"Tako, pa si se misliš, da ni boš lahko ušel?" je siknil proti čmuj, negibni masi, ki je ležala ob njegovih nogah. Nato je pri-tavil: "Prisegel sem, da te bom zasledoval, če bo treba, do samih peklenških vrat."

Zdajci je tišina, ki je vladala v sobi, pretrgalo tiktakanje župne ure. To je bila žepna ura: Patove žrtve. Kakor blisk je šinilo morilec skozi možgane: Treba je nekaj storiti. — Hitro! Bila je to genialna misel.

Pat se je sklonil k mrtvecu in mu je potegnil uro iz žepa. Kazala je ravno osem. Pat je šel z roko preko čela in malo pomislil. Nato je premaknil kazalec. Ko je bilo to storjeno, je tiho dejal: "Dobro je!" In je bil s svojim delom oči-višno zadovoljen.

Potem je pa položil uro na mizo ter udaril z ročajem revolverja po ohišju. Ura se je namah ustavila, drobci stekla so se vtisnili med kazalec in številčnico.

"Tako je, zdaj imam svoj alibi," je rekel z radostnim glasom in vtaknil uro nazaj v žep svoje žrtve.

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

"Ali si...?"

"Sem," je dejal Pat in zamahnil z roko po zraku.

"Tako!" se mu je boječe približala. "In si bil dovolj oprazen? Si odstranil vse sumljive znake? Te ni nihče videl?"

"Mene sprašuješ, če sem bil oprazen?" se je odrezal Pat z zaničljivim nasmehom: "Rečem ti, to stvar sem genialno napravil. Nobenega sumna nisem pustil za seboj. Preskrbel sem si nedvomnen alibi."

"Kakšen alibi pa?" je vprašala Ela.

"Ko sem storil, kar sem nameraval, sem razbil njegovo uro in jo položil nazaj na mesto, kjer je ležala prej. Toda premaknil sem se poprej kazalec za celo uro. To uro pa sem preživel pri sosedovih. Martin in njegova stara sta sedela ravno pred hišo iz me povabila, naj se jima pridružim na pomenek, na sem poselel v njihovi družbi."

Ela ni mogla prav razumeti. Kakšen alibi je bil to? Neizpodbiten alibi ali dvomljiv?

Šla sta v posteljo. Tedaj je Ela vprašala Pata:

"Dragi moj, prosim te, povej mi še to, na katero stran si obrnil kazalec na uri? Na desno ali na levo?"

"Na levo," se je odrezal Pat. "Za eno uro nazaj."

Sredi noči je Ela zgrabil Pata za roko in ga močno stresla. Pat se je zbudil in planil pokonci. Ras-kav glas mu je udarjal na uho.

"Pat oprost, da te budim in vzbujam, toda jaz nimam miru. Prosim te, povej mi še enkrat, v katero smer si premaknil kazalec na uri?"

"Proklete bodi — tak daj mi nu že mir!" je zarohmel Pat. "Tako imenitno sem spal. Saj sem ti vse povedal. Kazalec sem ravnal nazaj, za celo uro."

Tedaj se je Ela nenadoma dvignila z ležišča. Jela je dirkati kakor blazna po sobi. Pat

je se zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Deset minut pozneje je bil v vasi. Pred vrati sosedne hišice sta sedela dedec Martin in nje gova žena v večernem hladu. Vsonaokoli je bilo tiho in mirno. Pat je vljudo pozdravil in se nasmehnil ter se ustavil.

"Kaj ne bi hoteli malo prisesti?" sta ga povabila sosedca. Pat je sprejel ponudbo z vječnim zadovoljstvom. Nato so se z Martinom in njegovo ženo precej časa razgovarjali. Ko je bil pomenek pri kraju, je vprašal:

"Ali bi hoteli pogledati, koliko je ura? Pozabil sem uro doma in ne vem, kako pozno je že."

Martin je stopil v stanovanje in se vrnil z novico, da se

je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Ali ste že naročili Slovensko - Amerikanski Koledar za leto 1939?

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

Pat se je zdrzil, začel pobirati svoje reči in jih metati v kovček. Ela pa se je tresla po vsem životu in govorila:

"Ti tepec! Idiot! Saj sem si mislila! Veš, kaj si storil! Napravi se hitro! Vstani, če nočeš, da te zasačijo v postelji. Zapomni si, da si kazalec naravnal v napačno smer!"

Patu je stopil mrzel pot na čelo. Ali je bilo mogoče, da je ravnal tako nepremišljeno. Tako idiotsko? Saj je bil prepričan, da je opravil svojo stvar hladnokrvno kakor še nikoli doslej. Trudil se je, da bi se osredotočil in da bi si še enkrat preočil situacijo od kence do kraja — pa ni šlo. Ni se, pa se ni mogel domisliti vseh podrobnosti, ki so spremljale njegov čin.

Videl se je zopet v sobi, z uro svoje žrtve v rokah. Vrtil je kazalec, seveda naprej. Ne! Stoj! Vse je bilo v redu. Ni se zmotil. Napravil je vse, kakor je treba.

Ampak takoj nato je imel nekakšen drugi privid. Zopet je stal v sobi z mrličem, sredi preproge, z uro v roki. In tedaj je premikal kazalec v nasprotno smer, nazaj.

Vraga, ali je mogoče kaj takega? Kaj je prav za prav storil!

Planil je pokonci in odprl okno. Zunaj je bilo še temno. Še je imel čas, da zdrija ponojno tja. Urno se je oblačil.

"Ela, naj se zgodi kar hoče, jaz moram tja, moram pogledati, kaj sem prav za prav storil," je govoril. "Moram napraviti red, da se izognem zasledovanju."

Ela mu je prigovarjala:

"Pat, kar je, je. Ne hodi tja, ne vračaj se!"

Toda Pat se ni dal pregovarjati.

"Moram, moram," je ponavljal venomer. "Veš — moram! Če ne grem, bom znorel. Nekaj ni prav v moji glavi. Dokler ne vidim ure in se ne prepričam na lastne oči, kako sem naravnal kazalec, nimam miru."

Zunaj je bil gost somrak. Hiša med vrstami jablan je ležala v temi. Soba z mrličem je čepela tiha in mirna v svoji samoti. Na preprogi je še vedno ležal mrtvec — njegova žrtve. Vse je šlo po sreči. Sklonil se je nadenj. Vzel je uro v roko. Pogledal je na številčnico.

V tistem trenutku se je nekaj zganilo. Zdelo se je, da je nekdo dal signal. Im res, v naslednjem hipu se je nekaj posvetilo. Na pragu kuhinje sta stali dve močni moški postavi z revolverjema, naperjenima proti Patu.

"Mož, odložite predmet, ki ga držite v rokah!" je dejal eden izmed njih. "Saj sem vedel, da se bo vrnil. Ujel se je v lastno past."

Pat je položil uro na mizo. Ko je ležala tam, je jasno in določno videl, da stojita kazalec pravokotno drug na drugem. Bilo je točno devet. Pat se torej ni motil. Pripravil si je popolnoma zanesljiv alibi.

"GRAF ZEPPELIN"

Imenuje najnovejša nemška bojna ladja, ki jo grade v ladjedelnici v Kielu. Ladja bo najmoderneje opremljena.

Slovenci v Kanadi

SE NI PRESLABO V CREEHTON MINE, ONT.

Poslednih novic ni, delamo po navadi, še šest dni v tednu. Ali kakor vidim, nas stare bodo izpodrinili mladi Kanadci. Seveda, ko staro propada, se mora z mladim nadomestiti.

Sneg je tudi že pobelil tukajšnje okolice. Samo par palcev je debel, bel je kakor ponavadi.

Povedati moram nekaj novega in veselega za mene. Sin Tony me je prišel obiskat iz Clevelanda, Ohio. Ž njim se nisva videla 12 let. Tukaj bo ostal le za kratek čas.

Skupno želiva vsem Slovence in Slovenkam širom Amerike in v Kanadi srečno Novo leto 1939. Ravno tako Petru

VOLITVE S.K.P.D. V KIRKLAND LAKE, ONT.

Volitev, katere so se vršile dne 4. decembra t. l. se je udeležilo štirideset članov. Novi odborniki za leto 1939 so:

Anton Turk, predsednik; Fr. Grebenc, tajnik; Anton Hočever, blagajnik. Bolniški nad

SLEHERNI včasih greši.

ROMAN IZ ŽIVLJENJA ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. R. 17

"Potem vas bomo morali kaj bolj navaditi na dobro in prijazno. Tuda prosim, najprej odložite. Stuke, pomagaj!" In Stuke pomaga Gundi iz sukne in Gunda je hvaležna usodi, da ima dostojno obleko. Tudi malo manj lepi klobuk na Joano željo odloži in radovedno čaka, kaj bo prišlo. Malo je še vedno v zadregi.

Joana jo prijazno prime za roko in jo pelje v prvo sobo, v kateri Rudolf Werder sedi v naslonjaču pri oknu in se opira na palico. Gunda prosiče dvigne roke, ko to vidi.

"O, zaradi mene se vendar ne trudite," pravi Gunda prestrašeno.

Rudolf Werder ji smeje ponudi roko. "Tako slab še nisem, da ne bi mogel kake dame dostojno pozdraviti. Dobrodošli, gospica Bertram; veseli me poznati sestro svojega novega tajnika. Prosim, sedite."

Gunda nekoliko v zadregi sledi njegovemu pozivu. "Gospica Bertram," prične smeje Joana, "mi je ravno priznala, da se je zelo bela stopiti v našo hišo. Pravi, da je na dobro in prijazno malo navajena. Hrabra je samo nasproti slabim stvarim."

"Tako, tako," se smeje Rudolf Werder, "potem pa bo naša dolžnost, gospica Bertram, storiti vse, da boste hrabri tudi nasproti dobrim stvarim. Vaš brat vas je popisoval samo kot hrabro in odločno."

Gunda se mora nehotе zasmejati. "Teško, to je rekel? Ravno sinci, ko je prišel domov, nisem bila ne to, ne ono. Tako je bil razburjen in je govoril vse križem same neumnosti. Bala sem se, da je zbolel. Kajti, vse, kar mi je pripovedoval, se mi je zdelo več, kot pa nemogoče. Selaj pa je vendarle res — in — sedaj morem v resnici misliti, da so še dobri ljudje na svetu."

"Ali ste vero v dobre ljudi že izgubili?" Gunda nekoliko vzdihne.

"Rajše hočem reči, da nisem bila v stanu tega verjeti, da morejo drugi ljudje komu toliko dobrega izkazati, ker imajo pač sami dovolj posla s svojimi potrebami. Toda lepo, neizmerno lepo je, da sem vaju oba spoznala."

"Ne precejujete nas, kajti tudi mi sami smo pravi sebičevci," se šali Rudolf Werder, presenečen nad Gundino živahnostjo in nad njenim splošnim obnašanjem, ki je bilo naravno in nepristiljeno.

Gunda pogleda najprej njega, nato pa Joano in pravi: "Ako se sebičnost tako kaže, potem mi ugaja."

Rudolf Werder se zopet zasmee in Joana je tega zelo vesela, kajti oče se je le redkokdaj smejal. In Gunda je za to hvaležna.

"Ali se ne hudujete na nas, ker vas hočemo ločiti od vašega brata gospica Bertram?" vpraša Joana, ki bi rada kaj slišala o Gunterju.

"Kako naj bi bila huda? Ravno nasprotno, iz srca me veseli, da je moj brat našel za svoje zmožnosti in za svoje delo primerne me to, kot pa je bilo dosedanje njegovo delo. Pogosto mi je bilo tesno pri srcu, ko sem pomislila, da navzlic svoji pričnosti ni prišel do kaj boljšega, kot pa da je moral postati raznašalec v trgovini. Prav gotovo nobeno delo ni človeku v aramotu. Bil je še vesel, da je dobil kako službo, toda za tako službo se mu ne bi bilo treba toliko truditi — in svoje učenje je celo izvršil z najboljšo odliko."

"Tega mi pa ni povedal."

"O, rajše bi si odgriznil jezik, kako pa bi brez potrebe o sebi izrekel kako pohvalo. Toda, gospod Werder, mi vam treba imeti nikake skrbi, da vam ne bi mogel vstreči, ker je sposoben v vsaki stvari."

"Ali ste zelo pomnožni na svojega brata?" vpraša Joana.

"Sem, milostljiva gospica; zelo ga imam rada. V vseh težkih letih sva skupno delovala in bil mi je kot svoji mlajši sestri vedno hraber zaščitnik in tovariš."

Ta pohvala brata Rudolfa Werderja posebno razveselila v tem mladem dekletu čisti v resnici ponos in odločnost. In tudi Joano veseli, kajti dekle je govorilo o Gunterju, katerega ni nikdar pozabila in ga tudi ni mogla pozabiti.

Zato ni bilo nič čudnega, da sta Rudolf Werder in njegova hči Gundo obkladala s ljubeznivostmi. Ponudita ji, da ostane tekom njune odsotnosti v vili, da more biti gospej Reihertovi za družino. V tem času naj bo le brez vsake skrbi in naj živi vesela dni. In oba znata tako pristržno prositi, da Gunda ne more drugače, kot da premaga vse pomisleke in reče da. In stori rada iz srca. Slednjic povabita Gundo na čaj in Gunda jo prosi, ker si je v kratkem času tako zelo priljubila, da ji pove nekaj iz svojega življenja.

"Ali vaši stariši ne živijo več?" vpraša Joana.

"Ne, milostljiva gospica, že več let ne več. Toda v resnici nisem občutila tako hudo, ker mi je moj brat z zvesto skrbnostjo in ljubeznivo obzirnostjo znal nadomestiti očeta in mater."

Nato pripoveduje Gunda živahno različne dogodke iz svojega življenja in pripoveduje tako šaljivo, da oče in hči vedno z večjim zanimanjem poslušata. Med drugim tudi opiše, kako sta z Gunterjem obhajala Silvestrov večer in kako sta šla popoldne različni stvari kupovat.

In pri tem pokaže na obleko, ki jo nosi.

"Tudi to mi je kupil Gunter in ravno tako sukno, ker je hotel, da bi pri vas dostojno nastopala. Toda zelo drago je bilo vse. Veljalo je osemdeset mark. Toda moj brat želi, da mu vse to odtrgate od njegove plače. Zelo ga je skrbelo, ako ne bo izdal preveč denarja. Pa tudi za sebe je moral kupiti dostojno obleko, da se vam ga ne bi bilo treba aramovati. Vse to mora s časom odslužiti, da sami ne boste imeli tako velikih stroškov. Rekel mi je: Gunda, za to bom že skrbel, da gospodu Werderju ne bo treba biti žal, da me je vzel v službo."

(Dalec prihodnje.)

BOŽIČNA POŠTA

Parnik "Washington", ki je nedavno odplul iz New Yorka proti Evropi, je vzel s seboj 16,829 vreč pošte za naslovnike v raznih evropskih državah.

Tedenski kotiček

Piše I. BUKOVINSKI, Pittsburgh, Pa.

Zadnja postaja.

Kadarkoli se vozim po železnici ali z busom, in sprevodnik ali voznik kliče imena posameznih postaj, se spomnim, kako zelo naše življenje sliči takemu potovanju, taki vožnji.

Naše življenske postaje so vsa nova leta, le s to razliko, da pri prvih se za nekaj časa ustavimo, dočim pri življenskih drvim po bliskovo naprej — in naprej, dokler ne prispejemo do našega zadnjega cilja: povratek k Stvarniku in pa v narčje Matere Narave, iz katere smo izšli.

In takih naših znancev in prijateljev, ki jim je bilo to leto zadnja postaja na potu življenja, katerim ne bomo več nikoli stisnili desnice in jim zaklicali: Srečno Novo leto! — je bilo letos v naši naselbini izredno mnogo, nič manj nego 23 samo v mestu brez okolice, med temi le tri Evine hčere.

Najstarejša sta bila Mrs. Golob, 77. in pa Martin Antlogger, 75 let. Ostali so šteli od 30 do 70 let, med katerimi so bile štiri nagle smrti vsled nesreče.

Zadnji med poslovivšimi je rojak August Mihelič, ki je pred kratkim preminul v bolnišnici na Lech Farmi v starosti 35 let. Rojen je bil tu v Ameriki, vzgojen pa blizu Novega mesta na Dolenjskem, nakar je kmalu po svetovni vojni se spet sem povrnil. Tu ostavlja sestro, v etari domovini pa mater in brata. Bodi mu lahka ameriška zemlja!

Grede od polnočnice sem se oglašil z prijateljem pri slovenski rodbini na 57. cesti, kjer nam je hišna gospodinja vsa radostna pokazala božična darila ter slavo pela sv. Miklavžu. To je lepo in ženski iz srca privoščim njene da-

rove. Bog ji blagoslovi — ali jaz pa bom povedal od svoje strani drugačno "storijo."

Zadnji tolen pred B žičem sem se izprehajal ne daleč od mojega gnezda, da se na rkam malo svežega zraka, pa prišlo po ulici proti meni precej star mož čestitljive zunanosti, z dolgo, belo in počesano brado, ves obložen od tal do vrha z mnogimi zaboji in zavoji.

Toda čim se bi imela srečati, jo možakar naglo zategne preko ceste na drugo stran (skoro bi ga mašina povozila) in se me tako izogne.

Čudno se mi je zdelo njegovo ravnanje, ker vendar nisem možu nič žalega rekel, ali storil, saj se še videla nisva nikoli.

Še večja zagonetka mi je bila, ko se je tekom par dni še dvakrat ponovilo, da bi se imela srečati, pa se me je ožnil.

In sem jel premišljevat, kdo bi bil ta mož. Pismonoša prav gotovo ne, saj oni ne raznašajo tako velikih in številnih zavojev in drugič tudi ne nosijo dokrih brad, temveč so gladko obriti.

Vrnivši se domov pa mi oči nehotе obvisijo na novem sten-skem koledarju — s sliko sv. Miklavža.

In zdajci se mi je posvetilo v glavi. Stari obložen mož z ulice ni bil nikdo drugi, nego sam sv. Miklavž, pa se je sramoval me srečati, ker ni imel nič za-me.

Ako bo sveti stari mož slučajno čital te vrstice (pravijo, da razume vse govornice) mu priazno povem, da se me v dočje niker naj ne sramuje, saj to da ni imel nič zame v svojem košu, ni bilo zdaj prvokrat,

in bojim se, da tudi ne zadnji-krat.

V naši naselbini smo imeli letos 19 mladih, navdušenih parov, ki so sledili Stvarnikovu klicu: "Rastite in množite se!" ter prisegli drug drugemu večno zvestobo za dobro ali slabo. Vsem tem želim mnogo sreče v novem stanu in pravega zakonskega blagoslova — zdravega in krepkega potomstva.

V naši Mercy bolnišnici se nahaja radi operacije (rupture) rojak Anton Počervina iz Bridgeville. V jami ponesrečeni rojak iz Library pa se je vrnil ozdravljen demov ravno za Božič.

Naj še omenim, da rojaki, ki se tu zdravijo, se v splošnem proti meni zelo pohvalno izražajo glede hrane in postrežbe v naši bolnišnici.

Ravnokar sem mislil zaključiti ta Kotiček, ko prinese mi poštni sel navoletno razglednico od nekega rojaka-prijatelja, kjer me vpraša, kako sem kaj praznovati Božič.

Sava Stvarniku, ne morem se nič pritožiti, ako izvzamem osameost, ki jo čovek živo občuti zasti za Sveti večer ob sladkih spominih na rojstni kraj, kjer smo ob postavljanju preprostih, doma izrezljanih jeslic tako srečni, presrečni bili v krogu domače družine, tu v tujini pa je ni zaupne duše, kateri bi lahko...

Ah, pa čemu se tožiti? Glavna navsezadnje je, da smo zdravi, vse drugo nam bo narvrženo.

Res je sicer, da nimamo vsega v izobilju, kar bi radi, ali po drugi strani pa imamo prednost pred bogatimi, kajti borba in trdo delo za obstanek in vsakdanji kruh nam da veselje

VSE PARNIKE in LINIJE ki so važne za Slovence zastopa: SLOVENIC PUBL. CO. YUGOSLAV TRAVEL DEPT. 216 W. 18th St., New York, N. Y.

Denarne pošiljatve Denarna nakazila izvršujemo točno in zanesljivo po dnevnem kurzu.

Table with exchange rates for Yugoslavia and Italy. Columns include currency type and amount.

NA POCI V DOMOVINO.

Ko to pišem se že približujem obrežju Francije, in zjutraj to je 16. decembra bomo v Cherbourg. Četudi v tem času je vožnja lepa.

Cunard linijo priporočam vsakemu, to je radi izbornih paznikov, točnosti in čistoti. Jaz se vozim s parnikom "Aquitania." Priporočam pa tudi trdko Frank Sakser za zadeve, tikajoče se potovanja. Mr. I. Hulet se zahvalim, ker mi je vreskrbel, da sem imel v New Yorku prav zabaven večer. Petru Zgagi sem se prav iz srca nasmejal ravno pred odhodom.

Hvala Mr. Svetu, ker mi je vreskrbel tako udobno kabino. Še enkrat vsem hvala in na svidenje!

C. Stular.

NSREČA MLADEGA FANTA.

Avto je podrl v Connaught, Ohio, 16-letnega Benčija Sednaka, ko se je vozil s kolesom proti domu. Težko ranjenega so odpeljali v bolnišnico.

MILWAUŠKE NOVICE.

Pred nekaj dnevi je umrl slovenski mladenič William Koren, star 24 let in rojen v Ameriki. Zapušča krušno mater, brata, polbrata in dve polsestri.

Pred restavracijo rojakinje Helene Berce koraka o pikec unije A.F.L. iz razloga, ker je

Berce pretrgala pogodbo s to unijo in sklenila drugo pogodbo z unijo C.I.O. Dne 19. dec. je pa prišlo do pretepa med gosti in piketi pred gostilno. Predno je prišla policija, je bil piket Hans Lehite tako zdelan, da so ga odpeljali v bolnišnico, drugi so pa pobegnili. Unija AFL zljaj grozi s tožbo. Dne 20. decembra je 27 milwanških Slovencev in Hrvatov prejelo državljanske pravice.

Ko obnovite naročnino, pridajte še 50 centov za S. A. Koller za leto 1939.

Naročniki! Pazite na ŠTEVILKE poleg naslova, ki pomenijo prva mesec, drugi dan in tretja pa leto, kdaj vam naročnina poteka. Napišete: 12.20.38 TO POMENI, da vam je naročnina potekla 20. dec. 1938. Pošljite pravočasno, da nam prihranite nepotrebno delo pošljanja opominov. GLAS NARODA, 216 W. 18 St., New York

V stoterih slovenskih domovih boste našli to knjigo umetniških slik. Naročite jo še vi.

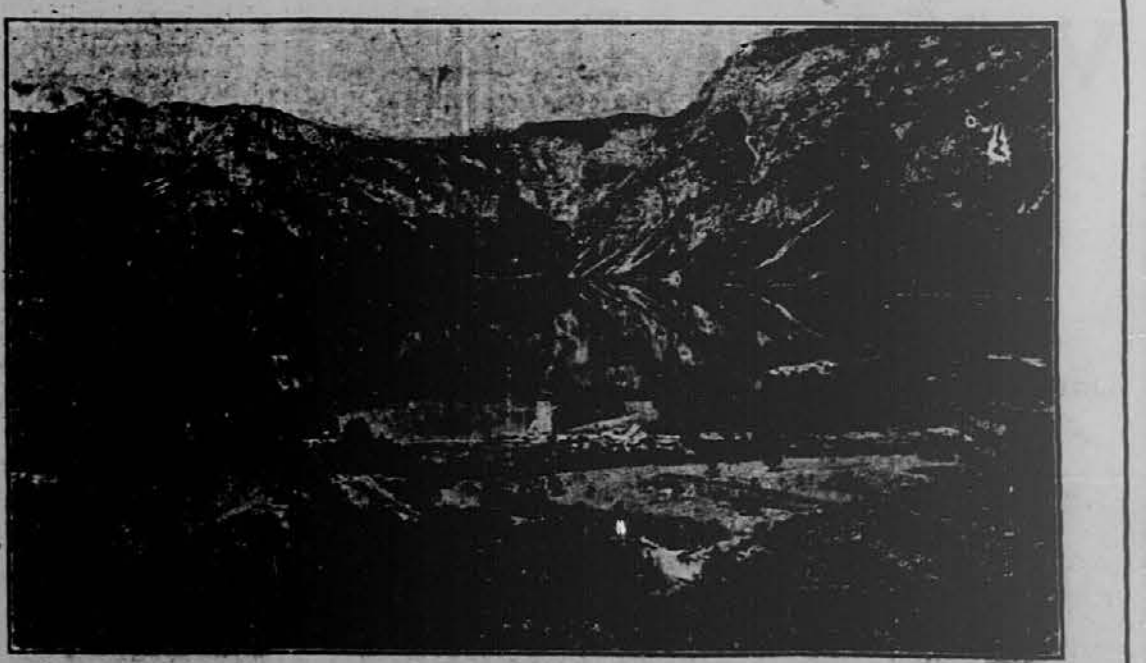
"Naši Kraji"

Slike so iz vseh delov Slovenije in vemo, da boste zadovoljni.

Zbirka 87 fotografij v bakrotisku na dobrem papirju vas stane —

\$1.

KNJIGARNA "GLAS NARODA" 216 WEST 18th STREET, NEW YORK

Bohinjsko jezero

BLAZNIKOVA Pratika za leto 1939 Cena 25c s poštino vred. "Glas Naroda" 216 West 18th Street New York, N. Y.